

3. Julia Butschkow: Frugt

Teksten er fra novellesamlingen Granit, 2018.

Julia Butschkow (f. 1978), dansk forfatter.

John bander, da han parkerer sin cykel foran Kwickly og kommer til at vælte en andens cykel, fordi der ikke er plads nok i stativerne.

Hvorfor fanden har Kwickly ikke styr på deres ting, de burde få fingeren ud og sætte flere cykelstativer op, så man bliver fri for, at alting roder rundt foran butikken, kunderne kommer til skade, når de falder over de rustne bunker af stål, man kan brække hoften eller en arm så let som ingenting, John er *pissed*.

Og han trænger til en øl, han kan mærke sveden løbe fra kraniekanten ned langs rygsøjlen, uventet koldt, ned over den store fedladne krop.

Men han giver pokker i det, helbredet, overvægten, han vil hellere dø et årti før end at være tvunget til at leve på en skrabet diæt af salat og fuldkornsbrød, John afskyr gloser som glutenfri, laktosefri og fedtreduceret, han kan ikke se, hvad det skal til for, alt det hysteri.

Uden for Kwickly står en hjemløs mand med en skuldertaske og en stak Hus Forbi¹ over armen, han spørger alle, der går forbi, inklusive John, om de vil købe.

Men ethvert tilfældigt skravl får vel for fanden bistandshjælp eller kontanthjælp eller starthjælp, eller hvad sådan noget ellers bliver kaldt, i det her lorteland, tænker John; både de hjemløse, de psykisk syge, indvandrerne og alle de andre, som nasser på velfærdsstaten og på de folk, der fandeme gør et hæderligt stykke arbejde for det daglige brød. John syder, da han entrer Kwickly, han flår tilfældige varer ned fra hylderne, vil bare have det overstået, så han kan komme hjem foran fjernsynet, drikke sin øl i fred, stene fodbold, glo porno, give pokker i resten af verden.

Da han står oppe ved kassen og lægger varerne op på båndet, slår det ham, at han er kommet til at lægge en bakke kirsebær i indkøbskurven.

Chips og Snickers og Ritter Sport, det ligner ham, det spiser han hver aften i sofaen, når han sviner sig til, som han i sit stille sind kalder det, hver gang han sidder og æder og drikker og zapper fra Eurosport over på Adult Channel og spiller pik til Big Boobs in Uniform, Filthy Milfs og Dirty Office Devils,² men at han ligefrem har fyldt *frugt* i indkøbskurven i Kwickly, det ligner ham sgu ikke, det må være varmen.

Ude ved indgangen står den hjemløse stadig og forsøger at sælge sine aviser, men folk virker temmelig uinteresserede. Idet John går forbi, spørger manden ham ikke igen, om han vil købe, han kan åbenbart genkende John, så den hjemløse nikker bare og ønsker John en god aften.

En god aften, John bemærker ordvalget; hvad fanden ved sådan en gut om en god aften, hvornår har han sidst haft en god aften i det hjemløse liv, der umuligt kan være andet end et lorteliv. John lægger mærke til mandens hule kinder og hans hudfarve, der er så lys, at han ser syg ud. Måske fordi han står og hænger der

¹ *Hus Forbi*: de hjemløses avis. Sælges af hjemløse.

² *Big Boobs in Uniform, Filthy Milfs og Dirty Office Devils*: titler på pornofilm.

i skyggen. De fleste normale mennesker har fået kulør hen over sommeren, tænker John, han er selv blevet rødlig, i hvert fald i ansigtet og på armene.

Den hjemløse ligner et spøgelse, bleg og gusten og i snavset tøj. Men hans *øjne*,
40 det slår John, da han låser sin cykel op, den hjemløses øjne lyste mere end øjne normalt gør, blikket var intenst, nærmest vanvittigt lysende, og det gjorde et eller andet ved John at se ind i de øjne, det gjorde i hvert fald, at han selv sænkede blikket.

Det tænker han på, mens han kører hjem. Imens han cykler over adskillige lyskryds, ud ad gaderne med varerne i indkøbsposerne på styret, får han det mere og
45 mere underligt. Sveddråberne pibler fortsat ned langs rygsøjlen, det isner nu, i vindden, den kortærmede skjorte klæber til huden, men det er ikke bare det, der er noget andet, der ikke er, som det skal være, han ved bare ikke hvad.

Da John låser sig ind i sin lejlighed og stiller varerne i køleskabet, går det op for ham. Den hjemløse mindede om Brian.

50 Lillebrian, som John gav buksevand i de små klasser og brækkede næsen på i niende. John har ikke skænket Lillebrian mange tanker igennem årene, men nu kan han pludselig ikke slå ham ud af hovedet. Lillebrian, som ikke havde nogen mor. Lillebrian, der havde en far, som drak. Lillebrian, der var ordblind. Lillebrian, som engang sked i bukserne i en matematiktime.

55 Selvom John burde være sulten nu efter en lang dag, selvom han burde gå ind og tænde for fjernsynet og knappe en øl op og bare ligge og flyde, mens bøffen simrede på panden ude i køkkenet, har han for første gang i lang tid slet ikke lyst til mad.

Og han kan ikke finde ro, han er rastløs ad helvede til, det føles som klaustrofobi, han kan mærke, at han er nødt til at komme ud.

Som det eneste ud over nøglerne tager han sin pung, før han smækker døren, går ud, ud på gaden, i sommervarmen, uden nogen bestemt retning, han går bare.

På vejen kommer John forbi en grønthandel.

Perkerbiks, tænker han. Men han kan ikke få øjnene fra frugterne, de ser
65 anderledes ud, end frugter plejer at gøre, synes han, måske er det bare lyset, solen på den skyfri himmel, han synes i hvert fald, at farverne er mere tydelige, end farverne på frugter sædvanligvis er.

Det er ligesom at se dem igennem et filter, sådan et filter, der bliver brugt i madprogrammer og gamle Technicolorfilm.³ John overvejer, om det er ved at slå
70 klik for ham, om han har fået hedeslag, han kan slet ikke genkende sig selv. Især ikke, da han går ind i grønthandlen, fylder en kurv med lidt af hvert og uden videre betaler, som om det var det mest selvfølgelige.

Først ude på gaden igen med bæreposen med frugter og nødder, chokolade og dadler i favnen går det op for ham, hvad det egentlig er, han har gang i, han er på
75 vej tilbage til Kvickly og den hjemløse avissælger, på vej hen for at række ham posen, uden et ord, bare sådan, give ham den, et kort nik og så – væk.

³ *Technicolorfilm*: amerikansk farvefilmsystem, lanceret i 1922 som et to-farvesystem (rød og grøn) og i 1932 udvidet til et fuld-farvesystem ved kombination af primærfarverne (rød, grøn og blå).

Men henne ved Kvicklys indgang er den hjemløse forsvundet. John stiller sig der, hvor manden før stod med aviserne, og spejder til alle sider, så lang tid er der vel heller ikke gået, den hjemløse kan umuligt være nået særlig langt væk, måske er⁸⁰ han bare gået hen til en busk for at pisse.

John venter. Tiden går.

Han venter længe, men den hjemløse kommer ikke.

John føler sig punkteret. Han tænker på, hvor lang tid det vil tage ham at komme hjem, overvejer at praje en vogn, kan med et ikke overskue at gå, han har helt⁸⁵ mistet energien, og nu kan han virkelig mærke, at det er over spisetid. Han overvejer at lade posen stå, men kan ikke lide tanken om, at de ting, han har købt og betalt for, sikkert bare vil blive smidt i en container af en af Kvicklys flaskedrenge, når det nærmer sig lukketid, og der skal ryddes op. Så John hanker op i sig selv og i posen fra grønthandleren. Og begiver sig hjemad.

⁹⁰ På vejen kommer han til at gå ved siden af en mand, der cykler så langsomt, at John næsten kan følge med.

Manden er sort, kulsort, så sort, at det ville være svært at få øje på ham om natten, tænker John. Den sorte mand cykler på en rusten damecykel, hans tøj er støvet og slidt, og han har poser hængende på styret og en fyldt sort affaldssæk på⁹⁵ bagagebæreren. Han stopper med korte intervaller ved hver skraldespand, han kører forbi, roder i affaldet med en pind og fisker tomme flasker op.

John tænker på, hvor i verden manden kommer fra, hvad han har lavet, før han kom til Danmark, om han er illegal indvandrer, om han har været pirat nede ved Afrikas Horn, om han har en familie dernede et sted på den anden side af kloden,¹⁰⁰ om han sender den pant, han får retur for flaskerne, af sted til sin kone og sine børn, der måske også går og roder i andre menneskers affald.

Fuck, mumler John.

Så pifter han.